

ἐνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

Μποροῦμε νὰ ξεμάθουμε γιὰ νὰ μάθουμε;

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝΩΝΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΧΑΖΕΙ

Ενας σύγχρονος στοχαστής παρατήρησε πὼς «οἱ ἀναλφάβητοι τοῦ 21^{ου} αἰῶνα δὲν θὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ διαβάσουν καὶ νὰ γράψουν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ μάθουν, νὰ ξεμάθουν καὶ νὰ ξαναμάθουν»!

Μὲ ἄλλα λόγια θέλει νὰ μᾶς εἰπῇ πὼς ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἔχασε τὴν ψυχικὴ εὐλυγισία του, δὲν μπορεῖ νὰ παραδεχθῇ τὰ λάθη του καὶ τὶς στραβὲς του ιδέες καὶ μὲ ἀπλότητα νὰ προχωρήσῃ στὸ σωστό, ἀλλὰ πάσχοντας ἀπὸ ψυχικὴ ἀγκύλωση ἀρνεῖται μὲ πείσμα νὰ δῇ τὴν ἀλήθεια καὶ γαντζώνεται ἀπὸ τὶς στραβὲς πεποιθήσεις του κάνοντας γι' αὐτὲς ἀγῶνα ζωῆς, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ταυτίζει τὴν ὑπαρξή του μὲ τὶς ιδέες καὶ τὶς πεποιθήσεις του καὶ ὄχι μὲ τὴν Ἀλήθεια!

Αὐτὸς ὁ ἰδιότυπος ἀναλφαβητισμὸς, ποὺ ἐπισημαίνεται ἀπὸ τὸν Ἄλβιν Τόφλερ, πλήττει, δυστυχῶς καὶ τὸν χριστιανικὸ πληθυσμὸ καὶ τοῦ ἀνθρώπου τῆς Ἐκκλησίας μας σήμερα περισσότερο παρὰ ποτὲ καὶ γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔργο τῆς κατὰ Θεὸν κατηχήσεως

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Ἔτος Ε΄ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2006 - Ἀριθ. Φύλλου 44

τῶν ἀνθρώπων ἔχει γίνει ἐξαιρετικά δύσκολο καὶ σπάνια ἀποτελεσματικό!

Βέβαια, αὐτὴ ἡ ψυχικὴ δυσκαμψία δὲν εἶναι σύμπτωμα μόνο τοῦ 21^{ου} αἰῶνα, ἀλλὰ σύμπτωμα πάρα πολὺ παλαιό. Ὅμως, στὴν ἐποχὴ μας τὰ πράγματα ἔχουν χειροτερέψει γιατί ἡ δυσκαμψία μεταβάλλεται σταδιακὰ σὲ ἀκαμψία, ἀφοῦ παύουμε σιγὰ-σιγὰ νὰ νοιώθουμε τὴν ψυχικὴ δυσκαμψία σὰν ἀρρώστια μας ἀλλὰ τὴν θεωροῦμε σταθερότητα καὶ λεβεντιά!

Ἡ δυσκολία αὐξάνει ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεμάθουμε κάποιες τάχα “θρησκευτικὲς” συνήθειες, πού δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, ἔχουν ὅμως σχέση μὲ αὐτοὺς πού μᾶς τίς ἔμαθαν, γονεῖς, παπποῦδες, γιαγιάδες, τοὺς ὁποίους τοποθετοῦμε λόγῳ... συγγενείας πάνω ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια!

Αὐτὸ τὸ κάνουμε γιατί ἔχουμε αὐτοπαγιδευθεῖ σὲ μιὰ σύγχυση, πού δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ δοῦμε μὲ νηφαλιότητα –ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας– τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ ταυτίζουμε τίς οἰκογενειακὲς δοξασίες καὶ παραδόσεις μὲ τὴν Ἀλήθεια, γιατί ἂν δὲν τὸ κάνουμε αὐτὸ νοιώθουμε πὼς προδίδουμε(!) τοὺς προγόνους μας.

Βέβαια, αὐτὴ ἡ ἀρρωστη οἰκογενειακὴ ἐξάρτηση, καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἀξιοποιήσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀλλὰ καὶ δὲν μᾶς βοηθάει νὰ ἀποκτήσουμε οὐσιαστικὴ προσέγγιση καὶ ψυχικὴ σχέση μὲ τοὺς συγγενεῖς μας (τρανὴ ἀπόδειξη εἶναι πὼς ἔχουμε συχνὲς συγκρούσεις μὲ ἐκείνους καὶ ἀκόμη συχνότερα κάνουμε κουτσομπολιὰ μὲ τρίτους γι’ αὐτούς), ὅμως μᾶς “προσφέρει” μιὰ ψευδαίσθηση συγγενικῆς σχέσεως καὶ ἀγάπης(!), μᾶς “προσφέρει” μιὰ σωβινιστικὴ φωλιὰ πού μᾶς κάνει κάποιες στιγμὲς νὰ νοιώθουμε πὼς δὲν εἴμαστε μόνοι... Κατὰ βάθος νοιώθουμε ὅτι ζοῦμε μιὰ νοσηρὴ κατάσταση, μιὰ ζωὴ ψεύτικη, ἀλλὰ, παρὰ ταῦτα, προτιμοῦμε νὰ συγκαταριθμηθοῦμε στὸ πλῆθος, γιατί, ἂν βρίσκεσαι μέσα σ’ αὐτὸ πού κάνουν οἱ πολλοί, νοιώθεις ἡσυχος, ἀφοῦ δὲν χρειάζεται νὰ ἀπολογηθῆς γι’ αὐτὸ πού ζῆς, ἐφ’ ὅσον ὅλοι κολυμποῦν στὸ ἴδιο τέλμα καί, συνεπῶς, σὲ καταλαβαίνουν...

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐπιχειρεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς βγάλει ἀπὸ αὐτὴ τὴ νοσηρὴ κατάσταση, ἀλλὰ δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ σκοπὸ Της γιατί ἡ νοσηρότητα μᾶς ἔχει γίνει οἰκεία. Σχεδὸν δεύτερη φύση μας!

Ἰδίως κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Τριωδίου, πού τώρα διανύουμε, τὰ

μηνύματα και οι οδηγίες της Ἐκκλησίας μας εἶναι ἐντονώτερες και μᾶς υπογραμμίζουν κάθε μέρα μέσα ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴ γῆ **ὄχι μόνο για νὰ φέρη εἰρήνη ἀλλὰ και μάχαιρα και διχασμὸ και φωτιά!** Ὁ διχασμὸς ποὺ φέρνει ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ χωρισμὸς τῆς Ἀλήθειας ἀπὸ τὸ ψέμμα, ὁ χωρισμὸς τοῦ ἀληθινοῦ ἀπὸ τὸ ψεύτικο. Καὶ ἡ φωτιά τοῦ Χριστοῦ καίει τὸ ἄχυρο και τὸ ἐξαφανίζει για νὰ μείνη τὸ καθαρὸ σιτάρι, ποὺ εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς. «Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν και τὶ θέλω εἰ ἥδη ἀνήφθη!» (Λουκ. 12,49). «Μὴ νομίσετε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν. ἦλθον γὰρ δικάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ και θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς και νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς και ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ». (Ματθ. 10, 34-36).

Αὐτὲς οἱ σαφεῖς διατυπώσεις τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχουν βρεῖ ὅση θὰ ἔπρεπε ἀπήχηση στὸ «χριστεπώνυμο πλήρωμα» γιατί δὲν τονίζονται στοὺς πιστοὺς ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς κληρικούς, ἀφοῦ και ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ σὲ μεγάλο ποσοστὸ ἔχουμε υἱθετήσῃ τὴν πρακτικὴ τοῦ κόσμου στὶς ἀνθρώπινες και συγγενικὲς σχέσεις μας και ὄχι τὴν πρακτικὴ τοῦ Θεοῦ.

Και ἀφοῦ υἱοθετοῦμε ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ τὴν πρακτικὴ τοῦ κόσμου στὴ ζωὴ μας και στὴν οἰκογένειά μας, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διδάξουμε στοὺς ἀνθρώπους τὴν Ἀλήθεια; Μοιραῖα, λοιπόν, ἀπωσιμποῦμε τὰ **“ἐπικίνδυνα”** λόγια τοῦ Χριστοῦ, κάνουμε σὰν νὰ μὴν εἰπώθησαν ποτέ, ἢ σὲ στιγμὲς ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τὰ ἀποφύγουμε, γιατί κάποιιο ἄλλοι τὰ φέρνουν στὸ προσκήνιο, ἰσχυρίζομαστε ὅτι ἰσχύουν μόνο στὴν περίπτωση τῶν μαρτύρων, ποὺ διώχθηκαν για τὴν πίστη τους και θανατώθηκαν γι’ αὐτὴν και μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο χωρίσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἄθεους ἢ εἰδωλολάτρες συγγενεῖς τους!

Ὅμως τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἔτσι. Τὰ **“ἐπίμαχα”** λόγια τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀναφέρονται μόνο στὴν ἔκτακτη περίπτωση τοῦ σωματικοῦ μαρτυρίου –για τὸ ὁποῖο, ἐξ ἄλλου, κυριολεκτοῦν ἄλλες διατυπώσεις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὅπως τὸ «**παραδοθήσεσθε δὲ και ὑπὸ γονέων και φίλων και ἀδελφῶν, και θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, και ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου**» (Λουκ. 21, 16-17)– ἀλλὰ ἀναφέρονται σὲ κάθε περίσταση και περίπτωση, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ δίλημμα και προβληματίζεται ὡς πρὸς τὸ ἐὰν και κατὰ πόσον πρέπει νὰ ρυθμίζη τις σχέσεις του μὲ τοὺς ἀνθρώπους (και ἰδίως μὲ τοὺς συγγενεῖς του) σύμφωνα μὲ τὸ ἄρρωστο συναισθηματικὸ και

σωβινιστικό «σαβουάρ βιβρ» τῆς κοινωνίας ἢ μὲ τὸν ζωηφόρο τρόπο τοῦ Χριστοῦ. Τὸ δίλημμα εἶναι ὄξυ καὶ ἐπώδυνο γιατί ἡ ρ' υθμιση τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων μὲ τὸν ζωηφόρο τρόπο τοῦ Χριστοῦ πολλές φορές ὀδηγεῖ καὶ στὸν **ζωηφόρο χωρισμό** ἂν ὁ συνάνθρωπός μας δὲν θελήσῃ **τὴν συναντίληψη**, ἀρνούμενος νὰ παραδεχθῇ ὅτι μόνο τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶναι Ἐλήθεια καὶ ὄχι οἱ ἐρμηνεῖες ποὺ δόθηκαν σ' αὐτά, συγχέοντάς τα μὲ τὴν ἄρρωστη νοοτροπία τοῦ κόσμου ποὺ τὰ νοθεύει καὶ οὐσιαστικὰ τὰ ἀκυρώνει.

Δὲν εἶναι τυχαῖες οἱ διατυπώσεις τοῦ Χριστοῦ. Μιλάει σαφῶς **γὰ χωρισμό ποὺ προκαλεῖ ὁ Ἰδιος** μὲ τὴ διδασκαλία Του καὶ ὄχι γὰ τὸ χωρισμό ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπαθείας καὶ τοῦ κακοῦ χαρακτήρα καὶ τῶν δύο μερῶν. Δὲν εἶναι τυχαῖα, ἐπίσης, τὰ ζεύγη τῶν «συγγενικῶν» συγκρούσεων ποὺ ὑπογραμμίζει: «ἦλθον δικάσαι ἄνθρωπον (=ἄνδρα) κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς». Δηλαδή τὰ ζευγάρια τῶν συγκρούσεων, ποὺ ἐν προκειμένῳ ἀναφέρει ὁ Χριστός, εἶναι «Πατέρας καὶ γιός», «μητέρα καὶ κόρη», «νύφη καὶ πεθερά». Τὰ ζευγάρια αὐτὰ ἀπαρτίζονται ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ, λόγω τῆς συγκεκριμένης συγγενικῆς τους ιδιότητος, ἔχουν μὲν πολλὰ κοινὰ ἀλλὰ ἂν ἀφεθοῦν χωρὶς ἐπακριβῆ καθοδήγηση ἀπὸ τὸν Χριστό (διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του) τείνουν νὰ ἀνταγωνίζονται, νὰ ἀλληλοσυγκρούονται καί, τελικὰ νὰ ἀλληλομισοῦνται.

Στὶς «συγκρούσεις» αὐτὲς ἡ κοινωνικὰ ἀποδεκτὴ πρακτικὴ δίνει **a priori** σαφὲς προβάδισμα καὶ «δίκιο» **ex officio** στὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὴν πεθερά, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνετα ὅλων τῶν συμπλεκομένων ἀλλὰ καὶ τῶν «ἐκ πλαγίου» ἢ ζωὴ κόλαση, ἀφοῦ οἱ σχέσεις τους διαγράφουν περιέργες καὶ ἐπικίνδυνες τροχιές, ἀφ' ἑνὸς σὲ σφαῖρες ἄκρατου συναισθηματισμοῦ, ἀρρωστημένης προσκολλήσεως τοῦ ἑνὸς στὸν ἄλλον, σωβινιστικῆς ἀλληλοὑποστηρίξεως καὶ ἀφ' ἑτέρου, σὲ σφαῖρες ζήλειας, ἀγανακτήσεως, ψυχαναγκασμοῦ καὶ μίσους.

Ὁ Χριστὸς εἶναι διαμετρικὰ ἀντίθετος μὲ τὸ κοινωνικὰ κατεστημένο στὸ θέμα ποὺ συζητοῦμε. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀναγνωρίζει **a priori** καὶ **ex officio** προβαδίσματα. Δὲν ἀμνηστεύει οὔτε δικαιώνει κάποιον μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶναι πατέρας, μητέρα ἢ πεθερά, οὔτε ὑποχρεώνει κάποιον σὲ ὑποταγὴ, ψυχαναγκασμὸ καὶ συμμόρφωση ἐπειδὴ μόνο καὶ μόνο αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι γιός, κόρη ἢ νύφη. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἢ Ἐλήθεια καὶ γι' αὐτὸ δικαιώνει **μόνο αὐτὸν ποὺ Ἀληθεύει, τὸν Ἀληθινὸ** στὶς σχέσεις καὶ **στὴ νοοτροπία ἄνθρωπο**. Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ

κόσμου.

Επικεντρώσαμε την προσοχή μας στο άρθρο μας αυτό στις άγκυλώσεις που δημιουργούν στην ψυχή και στις σχέσεις μας με τους ανθρώπους οί οικογενειακές και κοινωνικές δοξασίες στο πρόβλημα της συναναστροφής των στενών συγγενών μεταξύ τους. Η εξειδίκευση αυτή έγινε και για να τιθασεύσουμε το θέμα, που από τη φύση του καλύπτει πολλούς τομείς της ζωής του ανθρώπου, τους όποιους πρέπει σιγά-σιγά σέ προσεχῆ ἄρθρα νά προσεγγίσουμε, ἀλλά και γιατί οί οικογενειακές σχέσεις ἔχουν βαρύνουσα σημασία. Γιατί ἀπό τήν σωστή ἢ τή λανθασμένη ἀντιμετώπισή τους ἐξαρτᾶται ἡ ψυχική ἰσορροπία ἢ ἡ ψυχική διαταραχή τῆς προσωπικότητος τῶν ἀνθρώπων.

Φοβᾶμαι πὼς κάποιοι, διαβάζοντας αὐτὸ τὸ ἄρθρο θὰ ὑποστηρίξουν ὅτι δὲν καταλαβαίνουν τί θέλω νά πῶ και θὰ διατείνονται ὅτι προσπαθῶ νά δημιουργήσω ἓνα θέμα, πού βρίσκεται μόνο στή φαντασία μου και ὄχι στήν πραγματικότητα. Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού βρίσκονται βουτηγμένοι μέσα στο πρόβλημα, ἀναπαραγάγουν και διαιωνίζουν τὸ πρόβλημα και δὲν θέλουν νά τὸ ἀντιμετωπίσουν. Κάποιοι ἄλλοι, ὅμως, διαβάζοντας τίς διατυπώσεις μου, πιστεύω πὼς θὰ πάρουν ἐλπίδα και θὰ νοιώσουν πὼς ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νά ταυτίζεται με τὸν σωβινισμό, τὴ μεροληψία, τὸ κατεστημένο τέλμα, τὸν ἐνταφιασμό τῆς λογικῆς και τὸν παραλογισμό.

Γι' αὐτούς, ἀκόμη και ἂν ἦσαν μόνο αὐτοί, ἀξίζει νά συνεχίσουμε και με ἐπόμενα ἄρθρα. Θὰ προσπαθήσουμε, ὅμως, νά γίνουμε σαφέστεροι και γιὰ κείνους, πού σήμερα ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν καταλαβαίνουν...

π. Β.Ε.Β.

Θεέ, Σωτήρα τοῦ παντός, τρέχομεν εἰς τὸ ἔλεος σου και εἰς τὴν ἐσπλαχνίαν σου και τῆς βασιλείας σου· τὸ ἔλεος σου ζητοῦμεν, οἱ ἁμαρτωλοὶ και οἱ ἀδύνατοι, οἱ ἀνάξιοι δοῦλοι σου και σκλάβοι σου. Συχώρεσε με, Κύριε μου, ὅπου σέ βάρυνα· ποῦ ἄλλοῦ νά τρέξω; ποῦ ἄλλοῦ νά τρέξομεν οἱ ἀνάξιοι δοῦλοι σου, ποῦ ἄλλοῦ οἱ ἀδύνατοι νά βροῦμεν δικαιοσύνη, ποιὸς ποιμένας και πύτροπός σου ἔχει δικαιοσύνη νά δικιώσει τὸ δίκιον τοῦ κάθε ἀνθρώπου; Θεέ τοῦ οὐρανοῦ και τῆς γῆς και τῆς θάλασσας, σῶσε μας, ἢ παντοδυναμία σου, ὅτι χαθήκαμεν ἐδῶ και εἰς τὴν ἄλλη ζωή.

Στρατηγὸς Μακρυγιάννης

Ἡ συμπεριφορά μας δείχνει τὴν Ὁρθοδοξία μας

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ;

Μολλὲς εἶναι οἱ εὐκαιρίες ποὺ μᾶς δίνει ὁ τρέχων μῆνας νὰ ζαναβροῦμε τὴν σὲ μεγάλο βαθμὸ χαμένη ταυτότητά μας, τόσο σὰν πρόσωπα ὅσο καὶ σὰν ἔθνος.

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς παρέχει τὴν ἀκρίβεια τῆς πίστεως, ὥστε ἀπλανεῖς καὶ ἀνεπειρέαστοι ἀπὸ διάφορες κακοδοξίες νὰ διανύωμε τὸ πέλαγο τοῦ βίου μὲ ἀλάνθαστη πυξίδα.

Ἡ ἔθνικὴ παλιγγενεσία καὶ τὸ πρῶτο Σύνταγμα ἐξασφάλισαν τὸν ἀποφασιστικὸ ρόλο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ὡς τὸ θεμελιῶδες συστατικὸ τῆς ἔθνικῆς ταυτότητος. Ἡ Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνησεως μᾶς προβάλλει τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου ὡς κλίμακα ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος, τοῦ ὁποίου τὴν Α΄ Καθολικὴ ἐπιστολὴ μελετᾶμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους στὰ πλαίσια τῶν κηρυγμάτων τῆς Τετάρτης, μᾶς δίνει λεπτομερεῖς ὁδηγίες συμπεριφορᾶς, μὲ τὶς ὁποῖες καὶ ἐξασφαλίζουμε καὶ ἀναδεικνύουμε τὴν Χριστιανικὴ μας ιδιότητα. Ἐξοπλισμένοι μὲ αὐτὰ τὰ ἐφόδια θὰ μπορέσουμε νὰ σταθοῦμε στὸν κόσμο, θὰ μπορέσουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν κοινωνία μας καὶ πολὺ χειρότερες κοινωνίες.

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι θρησκεία, ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι θεωρητικὴ ὑπόθεση, ἀλλὰ τρόπος ζωῆς. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει ἀνάγκη προσηλυτισμοῦ, δὲν βγαίνει σὲ δρόμους, πλατεῖες ἢ τηλεοράσεις. Ἡ Ὁρθοδοξία γίνεται Ὁρθοπραξία καὶ διδάσκει καὶ προβληματίζει μὲ τὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ συμπεριφορὰ. Αὐτὸ μᾶς λέγει ὁ Ἅγ. Ἀπόστολος Πέτρος στὸ δεύτερο καὶ τρίτο κεφάλαιο τῆς Α΄ Καθολικῆς ἐπιστολῆς: « Τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἔχοντες καλὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπεύσαντες δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς (β΄ 12). Καὶ τίς ὁ κακῶσων ὑμᾶς, ἐὰν τοῦ ἀγαθοῦ μιμηταὶ γένησθε; (γ΄ 13)».

Αὐτοὶ οἱ δύο στίχοι τοῦ Ἅγ. Ἀποστόλου Πέτρου βρίσκουν στὴν ἱστορία τὴν ἀπόλυτὴ ἐπιβεβαίωσή τους. Πόσους ἔθνικοὺς καὶ ἀκόμα καὶ ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὁδήγησαν οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες τῆς Πίστεως μὲ τὴ στάση τους, μὲ τὴν ἀνδρεία τους ὡς μιμηταὶ τοῦ ἀγαθοῦ στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, μάλιστα ἀκόμα καὶ στὰ τελευταῖα τους βήματα βαδίζοντες πρὸς τὸ μαρτύριο; Διαβάζοντες τὰ συναξάρια τῶν Ἁγίων παίρνουμε τὴν ἀπάντηση: Ἄσυγκρίτως

περισσότερους ἀπὸ τοὺς λίγους κακοπροαίρετους καὶ πορωμένους ἐξουσιαστὲς ποὺ τοὺς ὀδήγησαν τελικῶς στὸ μαρτύριο. «Ἄλλ' εἰ καὶ πάσχοιτε διὰ δικαιοσύνην, μακάριοι» λέγει καὶ πάλι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Ἡ πλειοψηφία τῶν ξένων πρὸς τὴν Ἐκκλησία προβληματίζεται καὶ ἐκτιμᾷ τὴ βιοτὴ τῶν ὄντως Χριστιανῶν, καὶ μάλιστα διαχρονικά, ἀπὸ τὶς πρωτοχριστιανικὲς μέρες μέχρι σήμερα. Ἦδη στὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία κατεῖχαν πολλὰ θέσεις στὴν διοίκηση καὶ στὸ στρατό, ἐπειδὴ ἦταν ἄνθρωποι ποὺ ἐνέπνευσαν ἐμπιστοσύνη, ἐφαρμώζοντες τὸ «Ἐπιτάγητε οὖν πάση ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, εἴτε βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι, εἴτε ἡγεμόσιν, ὡς δι' αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν» (β' 13,14).

Μήπως αὐτὴ τὴν ἀλήθεια δὲν τὴν εἶδαν καὶ οἱ “ἄξεστοι” Ὀθωμανοί; Δὲν κατεῖχαν Χριστιανοὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς Τουρκοκρατίας θέσεις -κλειδιά- στὴν διοίκηση τῆς αὐτοκρατορίας μέχρι καὶ στὴν αὐλὴ τοῦ Σουλτάνου;

Τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ δὲν κρύβεται, καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἀφήνει ἄοπλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν μιμοῦνται: «Ἑμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκοτεινῶν ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς· οἱ ποτε οὐ λαός, νῦν δὲ λαὸς Θεοῦ, οἱ οὐκ ἠλεημένοι, νῦν δὲ ἐλεηθέντες» (β' 9,10).

Δυστυχῶς ἐμεῖς ἀνατρέψαμε τὰ πράγματα. Στὴ θέση τοῦ βιώματος τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ βάλαμε ἀτέρμονες συζητήσεις. Συζητᾷμε τὶς σχέσεις πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, συζητᾷμε ἀναθεωρήσεις τοῦ Συντάγματος, συζητᾷμε περὶ πολιτικοῦ γάμου, πολιτικῆς κηδείας, ἐναλλακτικῶν τρόπων ἀναπαραγωγῆς καὶ καύσεως τῶν νεκρῶν, καὶ δὲν θέτουμε ἓνα τέρμα στὶς ἀτέρμονες καὶ ἀνούσιες συζητήσεις μὲ τὴν στάση μας. Δὲν φταῖνε οὔτε οἱ πολιτικοὶ οὔτε διεθνεῖς ὀργανισμοὶ οὔτε πλανᾶται ὁ Ἅγ. Ἀπόστολος Πέτρος.

Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι φταῖμε. Στὸ Ἐξωτερικό, ἡ εἰκόνα τῆς χώρας μας, ὅσο καὶ ἄλλων κρατῶν μὲ Ὁρθόδοξο στὴν πλειοψηφία τοὺς πληθυσμό, δὲν εἶναι καὶ τὸ ὄ,τι καλύτερο. Μᾶς θεωροῦν ἄτακτους, γλεντζέδες, ἐλαφρεῖς, τεμπέληδες... Καὶ ἐμεῖς τί κάνουμε; Τὰ δικαιολογοῦμε ὅλα μὲ τὸ “μεσογειακὸ ταμπεραμέντο” καὶ δὲν ἀναρωτιόμαστε, πῶς συμβιβάζεται αὐτὴ ἡ εἰκόνα μὲ τὴν Χριστιανικὴ μας ιδιότητα, δὲν αἰσθανόμαστε αὐτὴν τὴν εἰκόνα ὡς προσβολή, ὥστε νὰ προσπαθήσουμε νὰ διορθωθοῦμε.

Ἄς ἐλπίσουμε, ἡ φετινὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ νὰ σταθῇ ἀφορμὴ νὰ ἀλλάξουμε μιालό, γιὰ νὰ ἰσχύουν καὶ σὲ μᾶς τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «Οἱ ποτε οὐ λαός, νῦν δὲ λαὸς Θεοῦ, οἱ οὐκ ἠλεημένοι, νῦν δὲ ἐλεηθέντες» καὶ νὰ δικαιολογήσουμε καὶ νὰ τιμήσουμε τοὺς ἀγῶνες τῶν πατέρων μας.

π. Γεώργιος Χάας

ΤΕΛΙΚΑ, Ο ΘΕΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟ ΚΑΚΟ;

Είναι αλήθεια ότι ο Θεός δημιούργησε όλα όσα υπάρχουν; Το κακό υπάρχει; Άρα, δημιούργησε ο Θεός το Κακό;

Κάποτε, σ' ένα γνωστό Πανεπιστήμιο, ένας από τους Καθηγητές, προκάλεσε τους φοιτητές του μ' αυτή την ερώτηση: «Δημιούργησε πράγματι ο Θεός όλα όσα υπάρχουν;»

Ένας γενναῖος φοιτητής απάντησε: «Μάλιστα, τὰ δημιούργησε.»

«Ο Θεός δημιούργησε τὰ πάντα;» ξαναρώτησε ὁ καθηγητής.

«Μάλιστα κύριε, εἶναι βέβαιο ὅτι τὰ δημιούργησε,» απάντησε ὁ φοιτητής.

Τότε, ὁ καθηγητής, εἶπε καὶ πάλι:

«Ἄν ὁ Θεός δημιούργησε τὰ πάντα, τότε ὁ Θεός δημιούργησε τὸ Κακό. Κι ἀφοῦ τὸ Κακό ὑπάρχει, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ ὅτι τὰ ἔργα μας προσδιορίζουν τὸ ποιοὶ εἴμαστε, τότε μπορούμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὁ Θεός εἶναι κακός.»

Ὁ φοιτητής σώπασε, μὴν ἔχοντας τὴ νὰ ἀπαντήσῃ στὴν ὑποθετικὴ συλλογιστικὴ τοῦ καθηγητή... Κι ἐκεῖνος, καυχήθηκε στοὺς φοιτητές του ὅτι, γι' ἄλλη μιὰ φορά, εἶχε καταφέρει νὰ ἀποδείξῃ πὼς ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἦταν ἓνας μῦθος.

Ένας ἄλλος φοιτητής σήκωσε τὸ χέρι του καὶ εἶπε: «Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι, κύριε καθηγητά;»

«Φυσικά,» απάντησε ὁ καθηγητής.

Ὁ φοιτητής σηκώθηκε ὀρθῶς καὶ ρώτησε: «Κύριε καθηγητά, τὸ κρύο ὑπάρχει;»

«Τί εἶδους ἐρώτηση εἶναι αὐτή; Φυσικά καὶ ὑπάρχει! Δὲν ἔχεις νοιώσει ποτέ σου νὰ κρυώνεις;»

Κι οἱ ἄλλοι φοιτητές ἄρχισαν νὰ κρυφογελοῦν μὲ τὴν ἐρώτηση τοῦ νεαροῦ. Ἐκεῖνος ὅμως απάντησε:

«Στὴν πραγματικότητα, κύριε, τὸ κρύο δὲν ὑφίσταται. Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς, αὐτὸ ποὺ ἐμεῖς θεωροῦμε κρύο, στὴν πραγματικότητα εἶναι ἡ ἀπουσία τῆς ζέσης. Κάθε ὄν καὶ κάθε ἀντικείμενο μπορούν νὰ μελετηθοῦν μόνον ἐφ' ὅσον ἔχουν ἢ ἐκλύουν ἐνέργεια. Τὸ ἀπόλυτο μηδὲν (-460F) εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀπουσία τῆς θερμότητας. Κάθε μορφή ὕλης σ' αὐτὴ τὴ θερμοκρασία γίνεται ἀδρανὴς καὶ ἀνίκανη γιὰ ὅποιαδήποτε ἀντίδραση. Τὸ κρύο δὲν ὑπάρχει. Ἐμεῖς ἐπινοήσαμε αὐτὴ τὴ λέξη γιὰ νὰ περιγράψουμε τὸ πὼς αἰσθανόμαστε ὅταν δὲν ἔχουμε ζέση...»

Κι ὁ φοιτητής συνέχισε: «Κύριε καθηγητά, ὑπάρχει τὸ σκοτάδι;»

«Φυσικά και υπάρχει,» αποκρίθηκε ο καθηγητής.

Τότε ο φοιτητής είπε: «Και πάλι κάνετε λάθος, κύριε, ούτε και το σκοτάδι υπάρχει. Στην πραγματικότητα, **τὸ σκοτάδι εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ φωτός.** Τὸ φῶς μπορούμε νὰ τὸ μελετήσουμε, ὄχι ὅμως καὶ τὸ σκοτάδι. Στην πραγματικότητα, μπορούμε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ πρίσμα τοῦ Νεύτωνα γιὰ νὰ ἀναλύσουμε τὸ ἄσπρο φῶς σὲ πολλὰ χρώματα καὶ νὰ ἐξετάσουμε τὸ μῆκος κύματος τοῦ κάθε χρώματος. Ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ μετρήσουμε τὸ σκοτάδι. Μιὰ ἀπλῆ ἀκτῖνα φωτός μπορεῖ νὰ παρεισφρήσει σ' ἕναν ὁλόκληρο σκοτεινὸ κόσμον καὶ νὰ τὸν φωτίσει. Πῶς μπορεῖς νὰ διαπιστώσεις πόσο σκοτεινὸ εἶναι ἕνα συγκεκριμένο διάστημα; Μόνον ἂν μετρήσεις τὴν ποσότητα τοῦ φωτός ποὺ ὑπάρχει σ' αὐτό, ἔτσι δὲν εἶναι; Ὁ ὅρος λοιπὸν σκοτάδι, εἶναι ἕνας ὅρος ποὺ χρησιμοποιεῖτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους προκειμένου νὰ περιγράψουν **τὶ συμβαίνει ὅταν λείπει τὸ φῶς.**»

Καὶ τελικά, ὁ φοιτητής ρώτησε τὸν καθηγητὴ του:

«Κύριε, ὑπάρχει τὸ Κακό;»

Κάπως ἀβέβαιος, τώρα, ὁ καθηγητὴς ἀπάντησε:

«Ὅπως προεῖπα, φυσικά και ὑπάρχει. Τὸ βλέπουμε καθημερινά, στὰ παραδείγματα τῆς ἀπανθρωπίας ποὺ δείχνει ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄλλον ἄνθρωπο. Τὸ βλέπουμε στὴν αὐξηση τῆς ἐγκληματικότητας καὶ τῆς βίας ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀποδείξεις τῆς ὑπαρξης τοῦ Κακοῦ.

Σ' αὐτό, ὁ φοιτητὴς ἀπάντησε:

«Τὸ κακὸ δὲν ὑπάρχει, κύριε, ἢ, τοὐλάχιστον, δὲν εἶναι αὐθύπαρκτο. **Τὸ Κακὸ εἶναι ἀπλῶς ἡ ἀπουσία τοῦ Θεοῦ.** Εἶναι ἕνας ὅρος, ὅπως τὸ σκοτάδι καὶ τὸ κρύο, ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους προκειμένου νὰ περιγράψουν τὴν ἀπουσία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν δημιούργησε τὸ Κακό. **Τὸ Κακὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ δηλώνει τὴν ἔλλειψη τῆς ἀπουσίας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου.** Εἶναι ὅπως τὸ κρύο ποὺ ἔρχεται ὅταν λείπει ἡ θερμότητα, ἢ τὸ σκοτάδι ποὺ ἔρχεται ὅταν λείπει τὸ φῶς.»

Ὁ καθηγητὴς κάθησε κάτω.

Τὸ ὄνομα τοῦ φοιτητῆ: Ἄλμπερτ Ἀϊνστάϊν.

Ἡ ἱστορία εἶναι ἀληθινή.

Καὶ γιὰ τὴ μετάφραση ἀπὸ τὰ Ἀγγλικά:

N.B.

ΕΣΥ ΤΙ ΘΑ ΝΤΥΘΕΙΣ ΤΙΣ ΑΠΟΚΡΙΕΣ;

Τό Τριώδιο άνοιξε! Μέ τό πού μπαίνουμε σ'αυτήν τήν εύλογημένη περίοδο, στήν άρχή τής Άνοιξης, αισθανόμαστε πολλές φορές σάν νά μυρίζει άκόμα καί ό άέρας μία πολύ όμορφη μυρωδιά «Τριωδίου»! 'Η αισιοδοξία τής Άνοιξης, ή όμορφιά τών τοπίων, ή μέρα πού σιγά –σιγά μεγαλώνει, μās βοηθά καί μās τονώνει τό ήθικό δίνοντάς μας μία καλή ώθηση γιά νά ύποδεχτοϋμε τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή πιό άποφασισμένοι νά άγωνιστοϋμε, νά πετύχουμε όσο μπορούμε πιό πολλά γιά τόν έαυτό μας, έκμεταλλευόμενοι όλα τά όπλα πού μās δίνει ή 'Εκκλησία σ'αυτόν τόν άγώνα.

Έχει έπικρατήσει όμως στόν κόσμο ή άρχή τοϋ Τριωδίου νά χαρακτηρίζεται άπό γλέντια, ξεφαντώματα, καρναβάλια, μασκαρέματα καί κάθε είδους ξέφρενη έκδήλωση διασκέδασης πού όμως όταν τελειώνει άφήνει μία μελαγχολία, μία θλίψη καί ένα έλεγχο, πολλές φορές, στήν ψυχή μας. Γιατί άραγε; Θά περίμενε κανείς νά χόρταινε ό άνθρωπος, νά εύχαριστιόταν, νά «ξέδινε» καί μετά μέ πιό πολλές δυνάμεις νά ξεκινούσε τόν άγώνα του. Δέν χορταίνει όμως γιατί σέ αύτοϋ τοϋ είδους τή διασκέδαση άπουσιάζει τό μέτρο, άπουσιάζει ή χαρά, άπουσιάζει τελικά ό Θεός. Κάθε τί τό «έξαλλο», τό χωρίς μέτρο καί νόημα πώς μπορεί νά έχει χαρά;

Οί λαογράφοι αναφέρουν ότι σχεδόν όλες οί μορφές καρναβαλιού προέρχονται άπό τελετές πού γινότανε στήν άρχαιότητα πρός τιμήν τοϋ θεοϋ Διονύσου καί άλλων θεοτήτων. Τί τό άξιοζήλευτο δηλαδή είχαν τότε οί άνθρωποι, οί όποιοι δαιμονίζονταν καί ξεφάντωναν πρός τιμήν τοϋ ενός ή τοϋ άλλου μυθικού θεοϋ, γιά νά τούς μιμούμαστε άκόμα στόν 21^ο αιώνα; Γιατί κάθε τί δαιμονικό καί άίσχρο μās είναι έλκυστικό, όσοι αιώνες κι άν περάσουν ένώ τό καλό, πού τό βλέπουμε καί τό άκούμε καθημερινά στήν Έκκλησία, τό φιλοκοσκινίζουμε, τό ύποπευόμαστε καί τίς περισσότερες φορές τό άπορρίπτουμε ή τό τροποποιούμε κατά πώς μās βολεύει;

Έπειδή όμως ζοϋμε σ'αυτόν τόν κόσμο καί τό κυριότερο πρέπει νά δείξουμε καί στά παιδιά μας, ποιά είναι ή διαφορά στόν τρόπο ζωής τής Έκκλησίας καί στόν τρόπο ζωής τοϋ κόσμου, προσπαθώντας μάλιστα νά τούς δώσουμε νά αισθανθοϋν έστω καί λίγο (όσο λίγο άξιώνεται ό καθένας μας νά νοιώσει) τήν ποιότητα ζωής τής Έκκλησίας, πρέπει καθημερινά νά άπαντοϋμε στα εύλογα γιά τά παιδιά έρωτήματα: «Μπορώ κι έγώ νά ντυθώ μία στολή καί νά πάω στό σχολείο μου νά διασκεδάσω;» Άν είμαστε γονείς πού δέν πολυσπουδαιολογοϋμε τά πράγματα θά ποϋμε: «Βεβαίως! Τί θέλεις νά ντυθείς; Πάμε νά αγοράσουμε ή νά νοικιάσουμε μία στολή!» Δέν βρίσκουμε τίποτε κακό

σ'αυτό. Θα βάλει τό παιδάκι μας μία στολή, γελοία ἢ χαριτωμένη (μερικές φορές καί άσεβῆ, όταν τοῦ επιτρέπουμε νά ντυθεῖ ἱερεὺς ἢ μοναχός), θά πάει στό σχολεῖο του τήν Παρασκευή πρὶν τήν Κυριακή τῶν άπόκρεω, όπου εἶναι μέρα νηστείας, ἐνώ τήν προηγούμενη τουλάχιστον ἦταν ἐλεύθερη ἀπό νηστεία καί θά ξεφαντώσει με ἕνα σωρό ἄλλα παιδάκια πού δέν ἔχουν ἀκούσει σχεδόν τίποτε γιά τήν Ἐκκλησία, δέν ξέρουν τί θα πεί σεμνότητα, ἔχουν μάθει νά διασκεδάζουν ἀκούγοντας ἔντονη μουσική, χορεύοντας ὅπως χοροπηδοῦν οἱ μαϊμούδες καί τρώγοντας τά πάντα χωρίς νά ἐλέγχουν τί μέρα εἶναι. Ἐλέγχουν μόνο ἂν ἀκούστηκε στήν τηλεόραση ὅτι ἀπαγορεύεται κάποια τροφή λόγω μόλυνσεως!!

Ἄν πάλι εἴμαστε, γονεῖς πού μᾶς ἐνδιαφέρει, ἔστω λίγο, τί θά μάθουν τά παιδιά μας, ἀντιδρούμε μέ δύο τρόπους: Ἡ ἄρνούμαστε κατηγορηματικά ὅτιδήποτε ἔχει σχέση μέ τίς ἀπόκριες στά παιδιά, ἐπιβάλλοντας το ψυχαναγκαστικά ἢ τό συζητᾶμε. Ἄν τό ἐπιβάλλουμε χωρίς νά τό ἐξηγήσουμε, βλέπουμε μακροπρόθεσμα ὅτι δέν ἔχει ἀποτέλεσμα, γιατί τά παιδιά δέν ἔχουν καταλάβει γιατί εἶναι κακό τό νά ντύνεται κανεῖς τίς ἀπόκριες. Ὅποτε κάθε χρόνο ἢ ἐπιμονή τους νά ντυθοῦν καί νά διασκεδάσουν εἶναι ἐντονότερη, ἢ ἂν δέν εἶναι ἐκδηλωτικά παιδάκια, καταπιέζουν τούς ἑαυτούς τους δημιουργώντας ἀποθημένα. Ἄς σκεφτοῦμε λίγο ποιό εἶναι τό κακό στίς ἀπόκριες; Τό νά ντυθεῖ ἕνα παιδάκι κάτι χαριτωμένο καί νά γιορτάσει στό σπίτι του μέ ἄλλα παιδάκια πού οἱ γονεῖς τους εἶναι τοῦ ἰδίου πνεύματος καί τῆς ἴδιας νοοτροπίας, γιατί εἶναι κακό; Δέν εἶναι προτιμώτερο νά φορέσει γιά παράδειγμα μιά παραδοσιακή στολή, ἀπό τό νά αἰσθάνεται κάθε χρόνο στίς ἀπόκριες μιά θλίψη καί μία στέρψη χωρίς ἐξήγηση; Σκοπός εἶναι, νομίζω, νά ξεκαθαρίσουμε στά παιδιά τή διαφορά τῆς διασκεδάσεως τῶν λογικῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν ἑξῆλη διασκέδαση τοῦ κόσμου. Νά καταλάβουν ὅτι όταν συναναστρέφονται ἄλλα παιδιά πού προέρχονται ἀπό οἰκογένειες μέ διαφορετικό τρόπο ζωῆς, πρέπει διαρκῶς νά βάζουν τό μυαλό τους νά δουλεύει καί νά κρίνουν τί ἀπό αυτά πού βλέπουν στά ἄλλα παιδιά τούς ἀρέσει καί γιατί. Δέν μπορούμε νά τούς ποῦμε «μὴν βλέπετε τά ἄλλα παιδιά». Οὔτε νά τούς ποῦμε «Ὅ,τι καί νά κάνουν τά ἄλλα παιδιά εἶναι κακό». Πρέπει νά τά ἀσκήσουμε νά ἀποκτήσουν σιγά-σιγά κριτήρια καί νά μάθουν νά ἐλέγχουν ἀπό μόνα τους τί τούς φαίνεται καλό καί τί ὄχι. Τό νά τούς δημιουργοῦμε ὁμως αἰσθήματα στέρψεως καί μειονεξίας ἐναντι τῶν ἄλλων παιδιῶν, δέν νομίζω ὅτι τά βοηθάει νά ἀποκτήσουν κριτήρια. Σκοπός νομίζω, ὅλων μας εἶναι νά γίνουν τα παιδιά μας συνειδητοποιημένοι καί ἱκανοποιημένοι ἄνθρωποι, παρά στερημένοι διατηρώντας μία θρησκευτικότητα χωρίς κανένα νόημα καί χωρίς χαρά.

Μαρίνα Διαμανῆ

ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΑΣ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ε Μάρτιος, φέτος, μπήκε με τὸ τέλος τῶν Ἀπόκρεω, μέσα στὴ «χαρὰ» καὶ τὸ «ξεφάντωμα» τοῦ καρναβαλιοῦ. Μικροὶ καὶ μεγάλοι βομβαρδιζόμαστε ἀπὸ παροτρύνσεις γιὰ νὰ «διασκεδάσουμε», νὰ «ξεφαντώσουμε» καὶ νὰ «μασκαρευτοῦμε». Τούτέστιν: νὰ «ξεσαλώσουμε», νὰ «ἀφηνιάσουμε», νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας.

Αὐτὸν τὸν σκοπὸ εἶχαν οἱ γιορτές τοῦ Διονύσου, ἀπομεινάρια τῶν ὁποίων εἶναι τὰ δικά μᾶς καρναβάλια. Ἦθελαν νὰ δώσουν τὴ δυνατότητα στοὺς ἀνθρώπους νὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπ' τὶς μάσκες ποὺ τοὺς ἐξασφάλιζαν τὴν ἀνωνυμία, κι ἔτσι τοὺς ἀφηναν ἐλεύθερους νὰ ἐκδηλώσουν κάθε ψυχικὴ ἀγριότητα, στὸ μέγιστο βαθμὸ τῆς. Παραδομένοι στὸ «γλέντι» τους καὶ στὴ «διασκέδασή» τους, κατέληγαν –μετὰ τὰ ὄργια– νὰ ἀλληλοσκοτώνονται. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Τιμόθεος, ὁ μαθητὴς τοῦ Αποστόλου Παύλου, βλέποντας τὴν ἀγριότητα αὐτή, ὅταν ἦταν στὴν Ἐφεσο, τοὺς λυπήθηκε καὶ θέλησε νὰ τοὺς συνεφέρει καὶ νὰ τοὺς δείξει πόσο αὐτὸ τὸ «γλέντι» εἶναι ἀφύσικο καὶ πόση ψυχικὴ καὶ σωματικὴ φθορὰ προκαλεῖ στὸν ἄνθρωπο. τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστὸ: οἱ διονυσιαζόμενοι «γλεντζέδες», φίμωσαν τὴ μόνη φωνὴ τῆς νηφάλιας λογικῆς, δολοφονώντας τὸν Ἀπόστολο Τιμόθεο!

Ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐπόμενους αἰῶνες, τὸ περίφημο καρναβάλι τῆς Βενετίας, ἐκεῖ ποὺ οἱ μάσκες εἶχαν ἀναχθεῖ σὲ ὑψηλὴ τέχνη –κι ἔτσι θεωροῦνται ἀκόμη καὶ σήμερα– πόσες καὶ πόσες πολιτικὲς καὶ προσωπικὲς δολοφονίες ἐκάλυψε;

Θὰ μοῦ πεῖτε, ὅμως, πὼς αὐτὰ εἶναι ὑπερβολές ποὺ κάποτε γίνονταν, ἀλλὰ δὲν γίνονται τώρα στὴν ἐποχὴ μας. Ἐχετε διαβάσει τὸν ἐτήσιο ἀπολογισμὸ τῶν θυμάτων τοῦ περίφημου καρναβαλιοῦ τοῦ Ρίο τῆς Βραζιλίας; Για νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε στὴν ἔξαρση τοῦ AIDS ποὺ τὸ ἀκολουθεῖ.

Βέβαια, τὰ δικά μας καρναβάλια δὲν μοιάζουν –ἀκόμα– σὲ ἀγριότητα καὶ χυδαιότητα μὲ τὸ βραζιλιανὸ καρναβάλι. Ὅμως, μὲ τὴν «πρόοδο» τῶν τελευταίων χρόνων, μὴν ἀνησυχεῖτε, θὰ τὸ καλύψουμε γρήγορα τὸ κενὸ στὶς γνώσεις μας, ἀφοῦ μάλιστα, ὀλοένα καὶ πληθαίνουν οἱ ξένες ὀμάδες ποὺ προσκαλοῦνται κάθε χρόνο ἀπὸ τοὺς δήμους στὴ χώρα μας, στὰ πλαίσια τῶν «πολιτιστικῶν» ἐκδηλώσεων τοῦ καρναβαλιοῦ, προκειμένου νὰ «ἐκπολιτίσουν» καὶ μᾶς τοὺς βαρβάρους, ποὺ δὲν ἔχουμε ἰδέαν πὼς νὰ ξεφαντώσουμε!

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα, ὅμως, μὲ ἔκανε νὰ ἀναρωτηθῶ: τελικά, τὶς μάσκες πότε τὶς φορᾶμε; Τώρα ποὺ –κρυμμένοι πίσω τους– ἐλευθερώνουμε τὸν πραγματικὸ μας ἑαυτό, ἀναχαιτίζοντας κάθε δισταγμὸ κι ἀναστολή μας; Ἦ τὸν ὑπόλοιπο χρόνο, ὅταν παρουσιάζουμε στοὺς συνανθρώπους μας τὸ προσωπεῖο τοῦ «καλοῦ μας ἑαυτοῦ», ποὺ ἔχει πάντα δίκιο καὶ φροντίζει

πάντα γὰ τὸ καλὸ καὶ ποτὲ γὰ τὸ κακὸ;

Ἦ ἔστι ἄνθρωπος ποὺ δὲν φοβᾶται τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ντρέπεται γὰ τὸν ἑαυτό του, ποὺ νὰ θέλει νὰ τὸν κρύψει πίσω ἀπὸ μιὰ μάσκα; Ἦ ἔστι ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἐπίγνωση ὅτι μὲ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα ἔχει «ἐνδυθεῖ τὸν Χριστό» καὶ θέλει νὰ ντυθεῖ, γὰ παράδειγμα, διάβολος, ποὺ εἶναι τὰ τελευταῖα χρόνια τόσο in –γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε τὴν ἔκφραση τῆς μόδας– στὰ κοσμικὰ πάρτυ;

Ἦ ἔστι ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ διατηρήσει κάτι ἀπὸ τὴν εὐγένεια τῆς ἀνθρώπινης φύσης του, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει “τῆς εὐσπλαχνίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα”, νὰ προτιμᾷ νὰ «γλεντιάει» γὰ νὰ ὑποδεχτεῖ μὲ «ξεφάντωμα» τί; Τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή!...

Δὲν εἶχε, λοιπόν, δίκιο, ὁ ἀείμνηστος Φώτης Κόντογλου ὅταν ἔλεγε πῶς, θὰ ῥθει ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ πιοῦν τὸ «τρελλὸ νερὸ» καὶ θὰ παραλογίζονται ὁμαδικά; Καὶ τότε –δυστυχῶς– ἀλοίμονο σὲ ὅσους θελήσουν νὰ παραμείνουν νηφάλιοι...

N.B.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΑΚΡΥΤΙΑΝΝΗ

Προστρέχω πίσου εἰς τὸ ἔλεος καὶ εἰς τὴν ἐσπλαχνίαν τῆς παντοδυναμίας σου, τῆς ἀγαθότης σου, ἅγια Τριάδω, καὶ εἰς τὴν πρεσβεία τῆς Θεοτόκος καὶ τῶν ἁγίων σου, ν' ἀπλώσεις τὸ λαμπρὸ σου καὶ εὐλογημένο σου χέρι, νὰ μᾶς βγάλεις τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὅλους ἀπομέσα ἀπὸ τὸ σκότος ὅπου βρισκόμαστε καὶ νὰ μᾶς φέρεις εἰς τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τῆς παντοδυναμίας σου καὶ τῆς βασιλείας σου καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσεις καὶ νὰ μᾶς συχωρέσεις καὶ νὰ μᾶς καθαρῖσεις καὶ νὰ μᾶς ἀναστήσεις ὡς τὸν Λάζαρον καὶ νὰ μὴν ματὰ μᾶς ἀφήσεις νὰ ματακάμομεν κακὸν εἰς τὴν ἀγαπημένη μας πατρίδα καὶ θρησκεία, ὅσο σέρνει τοῦ βελονιοῦ ἡ μύτη, καὶ εἰς τοὺς ἀθώους καὶ τίμιους ἀνθρώπους...ν' ἀπλώσεις τὸ λαμπρὸ σου χέρι νὰ μᾶς βγάλεις μέσα ἀπὸ τὸ σκότος ὅπου εἴμαστε τόσες αἰῶνες νεκροὶ καὶ μολυσμένοι, καὶ μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης πνιμένοι καὶ χαμένοι, καὶ νὰ τσακίσεις τίς πόρτες καὶ τίς κλειδωνιὲς τῆς τυραγνίας, τῆς ἀσωτίας, τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης, ὅπου μᾶς ἔχουν φυλακωμένους, σιδεροδεμένους τόσες αἰῶνες, καὶ μᾶς ἀστόχησαν, καὶ οἱ βασιλεῖς σου καὶ οἱ ἀρχιγερεῖς σου καὶ οἱ κριτές σου ἔχασαν ὅλοι τὴν δικαιοσύνη σου, καὶ μᾶς ἔντυσαν τὸ φόρεμα τοῦ διαβόλου, ὅπου φοροῦνε καὶ αὐτεῖνοι ὅλοι, τὴν ἀπιστίαν, τὴν ἐπιπορκίαν, τὴν ἀδικίαν, τὸ δόλο καὶ τὴν ἀπάτη καὶ τὴν ἀσωτίαν. Κύριε, μόνον ἡ παντοδυναμία σου θὰ γένεις ἔλεος, διὰ τὴν πρεσβεία τῆς Θεοτόκος καὶ τῶν ἁγίων, ν' ἀπλώσεις τὸ λαμπρὸ σου καὶ πολυτίμητο σου χέρι, τριπόστατε Θεέ, νὰ μᾶς βγάλεις ἀπὸ τὸ σκότο τὸ βαθὺ καὶ νὰ μᾶς φέρεις εἰς τὸ φῶς σου τὸ ἀληθινὸ τῆς παντοδυναμίας σου καὶ τῆς βασιλείας σου, καὶ νὰ σώσεις, Σωτήρ, καὶ νὰ σώσεις, Σωτήρη, καὶ νὰ σώσεις, Σωτήρα, τὴν ματωκυλισμένη μας πατρίδα καὶ θρησκεία...

Οί ἀναγνώστες μας ἀλληλογραφοῦν

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ἀγαπητὴ Εὐλογία

Εἰς τὸ θέμα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν θέλω νὰ προσθέσω στὰ ὅσα σωστὰ καὶ ὠραῖα περὶ αὐτοῦ γράφετε. Νὰ προσθέσω ὅτι κατὰ τὴν νομικὴ ἐπιστήμη τὸ σῶμα τοῦ θανόντος «δηλαδή τὸ πτώμα ἢ σκήνωμα» δὲν ἀποτελεῖ κληρονομικὸν ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖο νὰ περιέρχεται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ κληρονόμου. Διότι αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη συμφώνως πρὸς τὸν ὀρισμὸν τῆς Γενέσεως πού καταγράφει § 3 ἀριθ. 19, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Ἀδὰμ μετὰ τὴν παρακοὴν «ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀπεστρέψας σε εἰς γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης· ὅτε γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση».

Τὰ κείμενα ὅμως αὐτὰ οἱ ζητοῦντες τὴν καῦσιν δὲν τὰ πιάνουν στὰ χέρια των. Ὅποσδήποτε ὅμως, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ καύσις τοῦ πτώματος ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ θανόντος, εἶναι παράνομοι, ἐκτὸς ἐὰν ἔχωσιν εἰς χεῖρας των ἔγγραφου (καὶ ὄχι προφορικῆν) συγκατάθεσιν τοῦ θανόντος περὶ ἐπιθυμίαν του νὰ καυθῆ τὸ πτώμα του.

24/2/2006

Μετὰ τιμῆς
Χρῖστος Ἰω. Καθάρειος
Ἄρεοπαγίτης ἐ.τ.

Προσφιλέστατε π. Βασίλειε
Εὐλογεῖτε!

Γιὰ τὸ θέμα “Νὰ γίνεται καῦσις τῶν νεκρῶν;”, εἴμαστε ἀπολύτως ἀρνητικὲς, ὅπως καὶ ἐσεῖς.

Πιστεύουμε ὅτι ὄχι μόνον καύση δὲν ἀρμόζει στοὺς νεκρούς, ἀλλὰ ἐπιτέλους, τοὺς ἀναλογεῖ ἐπιπλέον σεβασμός: Νὰ μὴν παραμένουν στὰ «χέρια» τῶν ἀδίστακτων –πολλὲς φορές– «ἐργολάβων κηδεϊῶν», ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ὁποίων, ἔχουν “ἰδιαιτερότητες” καὶ οἱ συγγενεῖς ἐνὸς ἐκάστου νεκροῦ, οὔτε πού φαντάζονται γιὰ τὶς «ὑπηρεσίες» πού χοντροπληρώνουν. Εἴμαστε πιά τόσο εὐαίσθητο-ἀναίσθητοι καὶ διώχνουμε τοὺς νεκρούς μας, τὶς τελευταῖες ὥρες πρὶν τὸν ἐνταφιασμό τους, ἀντὶ νὰ τοὺς συντροφεύουμε καὶ νὰ τοὺς προστατεύουμε... Κοιτᾶμε τὰ ἀκριβὰ μάρμαρα τοῦ τάφου, τὰ πολλὰ λουλούδια, κλπ. καὶ ὄχι αὐτὴ τὴν ἀπλὴ καὶ ἀνθρώπινη τελευταία προσφορά μας, σὲ ἓνα δικό μας ἄνθρωπο, πού ἀκόμη, τὸν ἔχουμε μπροστά

μας: Νὰ εἶμαστε ἐμεῖς συντροφιά του καὶ ὄχι τὸ ψυγεῖο ἢ ὁ κάθε ἐπιτήδειος. Τόσους αἰῶνες ἔτσι δὲ γινόταν; Ὁ νεωτερισμὸς μας, τὶ ἄλλο θὰ σκαρφιστεῖ; Τόσο μᾶς φοβίζει ἡ ἔννοια τοῦ θανάτου καὶ εἶμαστε ἀνέτοιμοι γιὰ αὐτὸ τὸ σπουδαῖο γεγονός; Μὰ εἶναι, τὸ πιὸ σίγουρο πού θὰ μᾶς συμβεῖ!

Μὲ τὸν νεκρὸ κοντὰ μας, πρὶν τὴν ταφή του, ἔχουμε ἄλλη μιὰ εὐκαιρία περισυλλογῆς καὶ πιθανὸν ἀλλαγῆς στὴν πορεία τῆς ξεχαρβαλωμένης ζωῆς μας. Ἄν ὑπάρχουν μικρὰ παιδιὰ στὸ σπίτι, θὰ δοῦν ἄμεσα τὸ **φυσιολογικὸ** αὐτὸ στάδιο τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς καὶ θὰ ἔχουν ἕναν ἐπιπλέον λόγο νὰ γίνουν ψυχικὰ ἰσορροπημένοι ἐνήλικες, ἀφοῦ δὲν θὰ ἔχει καμουφλαρισθεῖ οὔτε θὰ ἀπωθηθεῖ, μιὰ φυσικὴ κατάσταση: ὁ θάνατος. Οἱ γνωστοὶ γείτονες, συγγενεῖς καὶ λοιποὶ, ἐπιτέλους, θὰ **ἐπικοινωνήσουν**. Γιατί; Γιατί ἰσοπεδώνουμε ὅ,τι ἀρμονικὸ, ἀληθινὸ, προαιώνιο καὶ ὑψηλὸ βρήκαμε; Τόσο πιά μᾶς ἐκφράζει ἡ ρηχότητα ἐνεργειῶν καὶ σκέψης;

Μιὰ δεύτερη ἀνησυχία - ἔγνοια μας: ὅταν –καὶ κακῶς– δίνουμε ἐντολὴ γιὰ τὸν ἑαυτό μας ἢ γιὰ δικούς μας ἀνθρώπους, νὰ εἶμαστε ἢ νὰ εἶναι «δωρητὲς σώματος», γιὰ νὰ “ζήσουν” κάποιοι ἄλλοι, αὐτὸ, δὲν κινεῖ καμμιά εὐαίσθητη χορδή; Μὲ τοῦτο τὸ “ὑπερσύγχρονο ἐπιστημονικὸ μας κατόρθωμα”, θεωροῦμε ὅτι σεβόμαστε τὸ σῶμα μας, **τὸν Ναὸ τοῦ Κυρίου**, κομματιάζοντάς το καὶ καταστρέφοντάς το; Ἡ περίφημη λογικὴ μας, ὅταν οὐσιαστικὰ, νομιμοποιεῖται ἢ εὐθανασία, ταξιδεύει;

Καὶ μιὰ τρίτη ὑπόψία μας: Ἄραγε, ὅσοι ζητᾶνε τὴν καύση τοῦ σώματός τους μετὰ θάνατον, κρύβουν φοβερὴ ζήλεια καὶ ἀπέχθεια γιὰ τοὺς ζωντανούς πού ἀφήνουν πίσω, καὶ οἱ ὅποιοι μποροῦν νὰ πᾶνε στὸν τάφο τους νὰ ἀφήσουν λουλούδια, νὰ περπατᾶνε, κουβεντιάζουν, σκέπτονται, ἐνῶ ἐκεῖνοι θὰ βρίσκονται στὸ ὑγρὸ καὶ σκοτεινὸ μνήμα τους. Μήπως ἐγώιστικὰ ἀποφασίζουν: «Ὁχι, δὲν θὰ μπῶ ἐγὼ στὴ γῆ, δὲν θὰ ἐπισκέπτονται οἱ ζωντανοί, ἐμένα, τὸν πεθαμένο...»

Ὅμως, ἀπὸ χῶμα μᾶς δημιούργησε ὁ Κύριος καὶ μέσω τοῦ χώματος, τὴν ὥρα πού Ἐκεῖνος θὰ ὀρίσει, ἄς συνεχίσουμε τὸν κύκλο μας, στὸ διαρκὲς καὶ ἀτελείωτο ταξίδι Σκοταδιοῦ καὶ Φωτός, πού Εὐδόκησε νὰ συμμετάσχουμε ὅλοι μας.

Πατέρα Βασιλείε, εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εὐκαιρία νὰ τοποθετηθοῦμε ὡς πρὸς τὸ ἂν πρέπει νὰ καίγονται οἱ νεκροὶ ἢ ὄχι, ὅπως, ἐπίσης, καὶ γιὰ τὴ δυνατότητα νὰ ἐκφράσουμε ἐπιπρόσθετους συλλογισμούς.

Μὲ εὐλάβεια

Σταυρούλα Παπαγεωργίου & Μάρσια Παπαδοπούλου

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

* Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Συγγνώμης θὰ τελεσθῆ τὴν Κυριακὴ 5 Μαρτίου στὶς 6 τὸ Ἀπόγευμα.

* Ἀκολουθίες τῆς ΚΑΘΑΡΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ:

Πρωΐ 7³⁰: Ὁρθοσ-ῶραι-Ἑσπερινός. Ἀπόγευμα 6⁰⁰: Μέγα Ἀποδείπνον.

* Δύο Ἀκολουθίες Χαιρετισμῶν θὰ τελοῦνται ἀπὸ τὶς 10 Μαρτίου, κάθε Παρασκευὴ στὸ Ναὸ μας. Ἡ πρώτη θὰ ἀρχίζη στὶς 6 μ.μ. καὶ ἡ δεύτερη στὶς 7³⁰ μ.μ.

* Οἱ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΕΣ Θ. Λειτουργίες τῆς πρώτης Ἑβδομάδος θὰ εἶναι πρωινές, με ἔναρξη τοῦ Ὁρθρου στὶς 7 π.μ. Τὶς ὑπόλοιπες ἑβδομάδες οἱ Προηγιασμένες θὰ τελοῦνται κάθε Τετάρτη Ἀπόγευμα στὶς 6³⁰ (pronheῖται ἢ Ἀκολουθία τοῦ Μ. Ἀποδείπνου στὶς 5 μ.μ.) καὶ κάθε Παρασκευὴ πρωΐ με ἔναρξη τοῦ Ὁρθρου στὶς 7⁰⁰.

* Δεύτερη Θ. Λειτουργία θὰ τελεσθῆ στὸ Παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τὶς Κυριακὲς 12, 19 καὶ 26 Μαρτίου.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

μιλίες με σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε ΚΥΡΙΑΚΗ πρωΐ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς 11³⁰ ἕως τὶς 1³⁰ τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομιχάλη 96), με θέμα « Ἀπλῶς θρησκευόμενοι ἢ ψυχικὰ

ἰσορροπημένοι; ».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος με τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε ΤΡΙΤΗ (Μαυρομιχάλη 96): 6⁰⁰ - 7⁰⁰ μ.μ. ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ, με θέμα « Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου μετὰ τὴ χειραγώγηση τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας Σειράχ ». Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος γίνεται παράλληλα με συζήτηση.

Ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ λειτουργεῖ κάθε ΤΡΙΤΗ 7⁰⁰ - 8⁰⁰ μ.μ.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: « Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ ἁγία ζωή ».

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ἐνοριακὰ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Γ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα - Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

www.AgiosNikolaosAsklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Φηγιον café-snack
Σκουφά 34 Κοθωνάκι
Τηλ.: 210 3612850